

# Олесь Гончар - великий талант України



Виставка-портрет  
до 105-річчя з дня  
народження  
видатного  
українського  
письменника  
(3.04.1918-14.07.1995)



Абонемент  
художньої  
літератури



Абонемент  
художньої  
літератури  
(5 корпус,  
ауд.514)



«Має людина в собі такий живчик — бажання робити добро... Помічали? Коли зробиш кому бодай маленьке добро, і тобі самому стає на душі легко, чисто. Казали колись, — гомонів далі старий, — що у людини на плечі, і на лівім, і на правім, сидить невидимий... товариш Дух, так його назвемо. Один сидить, підказує: роби добро, а другий у друге вухо нашіптує, підбиває на зло... Думаєте, зараз їх нема? — Здається, він усміхнувся. — Носимо й зараз. У кожного з нас сидить на плечі; і на лівому, і на правому... До якого тільки дужче дослухаєшся...»

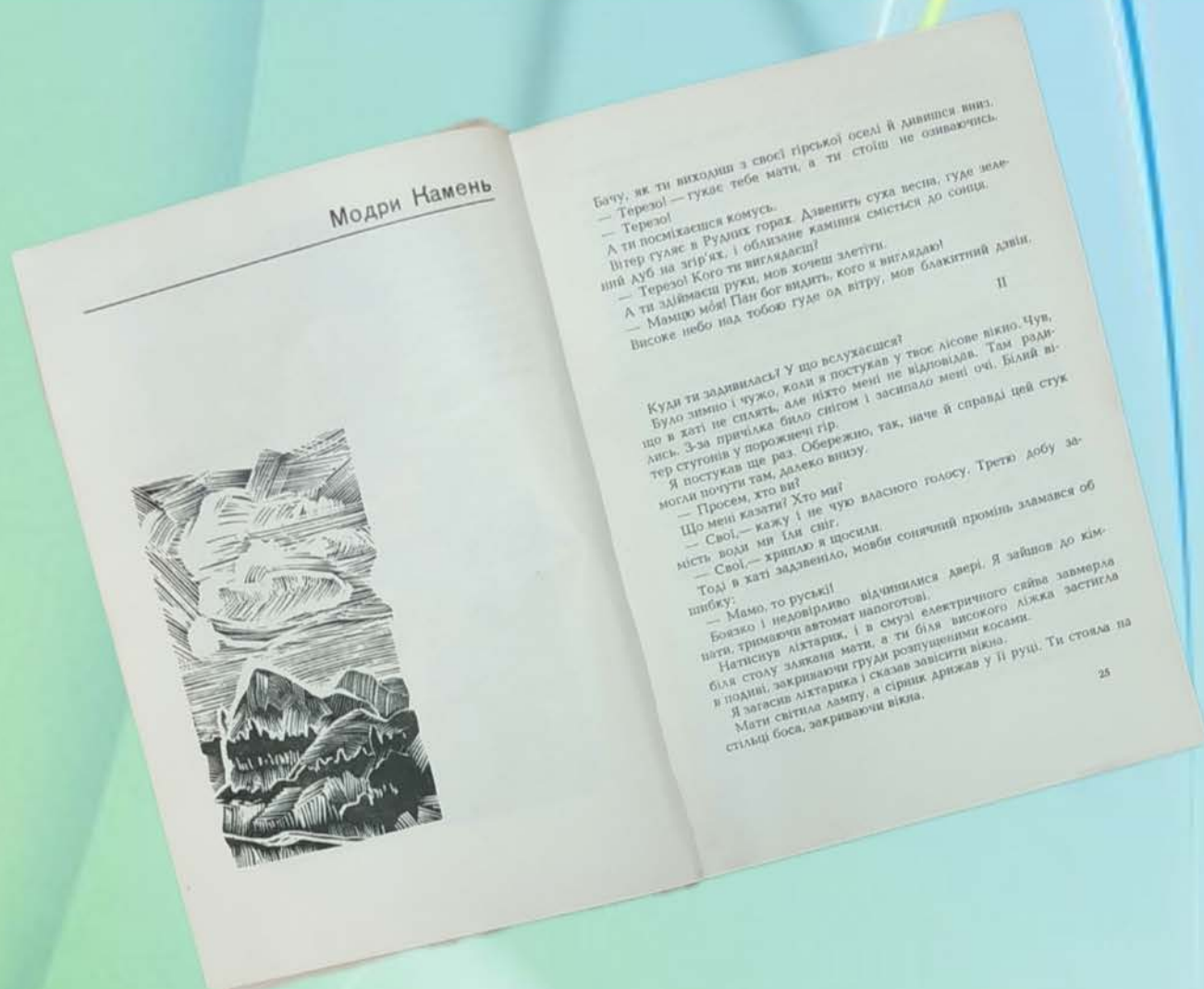
«Собори душ своїх бережіть, друзі... Собори душ!...»

Олесь Гончар «Собор» (уривки)





Абонемент  
художньої  
літератури  
(5 корпус,  
ауд.514)



Бачу, як ти виходиш з своєї гірської оселі й дивишся вниз.  
— Терезо! — гукає тебе мати, а ти стоїш не озиваючись.  
— Терезо!  
А ти посміхаєшся комусь.  
Вітер гуляє в Рудних горах. Дзвенить суха весна, гуде  
зелений дуб на згір'ях, і облизане каміння сміється до сонця.  
— Терезо! Кого ти виглядаєш?  
— А ти здіймаєш руки, мов хочеш злетіти.  
— Мамцю моя! Пан бог видать, кого я виглядаю! Високе  
небо над тобою гуде од вітру, мов блакитний дзвін.

Олесь Гончар «Модри Камень» (уривок)





Абонемент  
художньої  
літератури  
(5 корпус,  
ауд.514)



«Сторожке, крутолобе зайшло, стало перед учителями, прикрившись недоброю скривленою осмішкою. «Ану, що ви мені зробите?» В щілинах очей виклик, з губів не сходить посмішка, напружена й мовби далека. В усій постаті зухвальство, удавана веселість, бравада самозахисту. А під цим вдаваним вловлюється прихований біль, насторога, нервове жування чогось найгіршого. Звідки, з яких блукань, з яких горювань принесло воно сюди свою упередженість і цей упертий затаєний спротив?

— Так оце ти і є Порфир Кульбака?

— Там написано.

Директор уважно вдивлявся в папери....

— Школу кинув... Вдома не ночував... Де ж ти ночував?

— А де ніч застане.

— У нас треба говорити точніше: де саме?

— Уже ж весна: можна переночувати і в березі під човном... Або в клубі на горищі...

— А вдень?

По зблідлому від хвилювання обличчю сонячним зайчиком перемайнуло щось світле:

— Вдень рибку ловив.»

Олесь Гончар «Бригантина» (уривок)





Абонемент  
художньої  
літератури  
(5 корпус,  
ауд.514)



«Найвища краса - це краса вірності. Люди, які накидаються на все, які розмінюють свої почуття направо і наліво, по-моєму, кінець-кінцем мусять відчувати себе злидарями. А хто не звідав цього щастя, цієї краси вірності, той не жив по-справжньому...»

Олесь Гончар «Прапороносці» (уривок)





Абонемент  
художньої  
літератури  
(5 корпус,  
ауд.514)



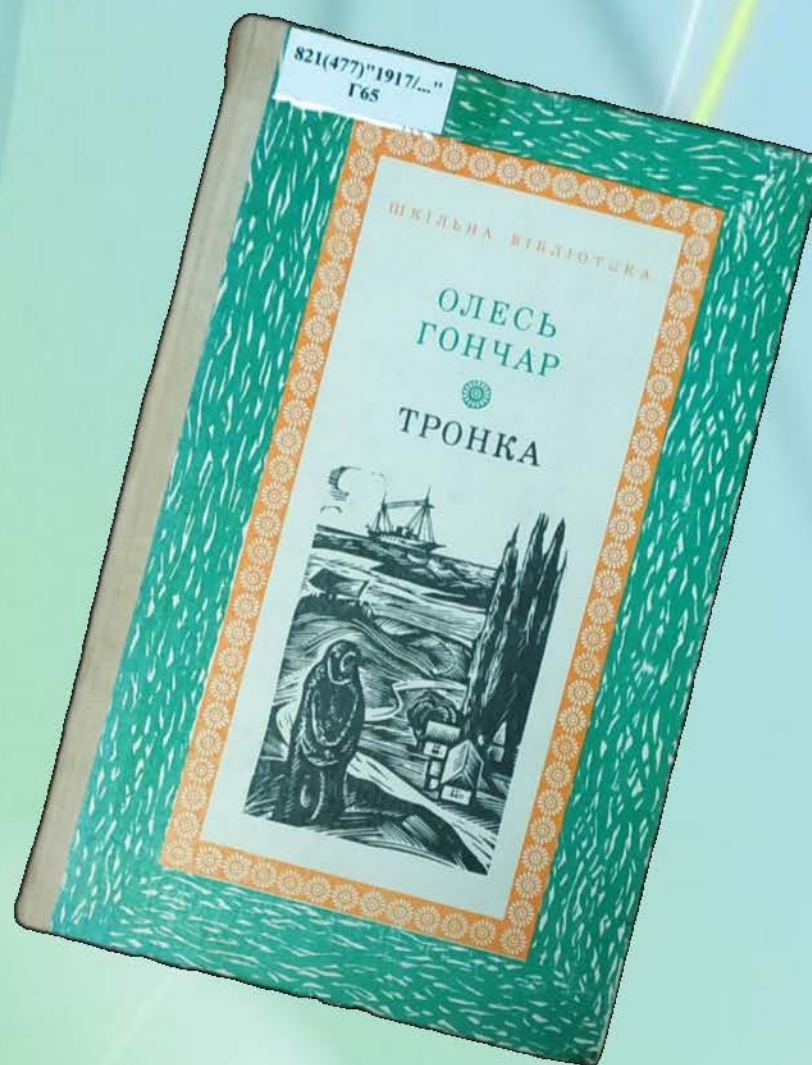
«- Та хіба ми й самі для себе теж не загадка?  
- Ви так вважаєте?  
- А вам хіба все до кінця уже ясно? То поясніть і мені, завдяки чому людина з печери зуміла так круто підвестись, по яких щаблях ішла вона з темних тих прачасів до своїх вершин? І чи завжди рухалась по висхідній? У чому змінилась, а в чому лишилась такою, як була і в античності? Оленячий ріг змінила на трактор, галеру — на космічний корабель, а неспокій, а потяг до вічної таїни, хіба він у людини зник? Жадоба пізнання, — може, тільки це неминуще...»

Олесь Гончар «Берег любові» (уривок)





Абонемент  
художньої  
літератури  
(5 корпус,  
ауд.514)



«- Що ж ти хочеш від життя? - Небагато. Просто жити, працювати, як усі... Хочу, щоб брехні від мене не вимагали - дуже не люблю брехні. Не хочу голодовок, про які ти розповідала, війни не хочу, арештів, тюрем... Працювати - це да! Праця - мій Бог, її люблю.»

«Серед тих, хто пішки ходять, теж люди різні є: і безкрилі й крилаті.»

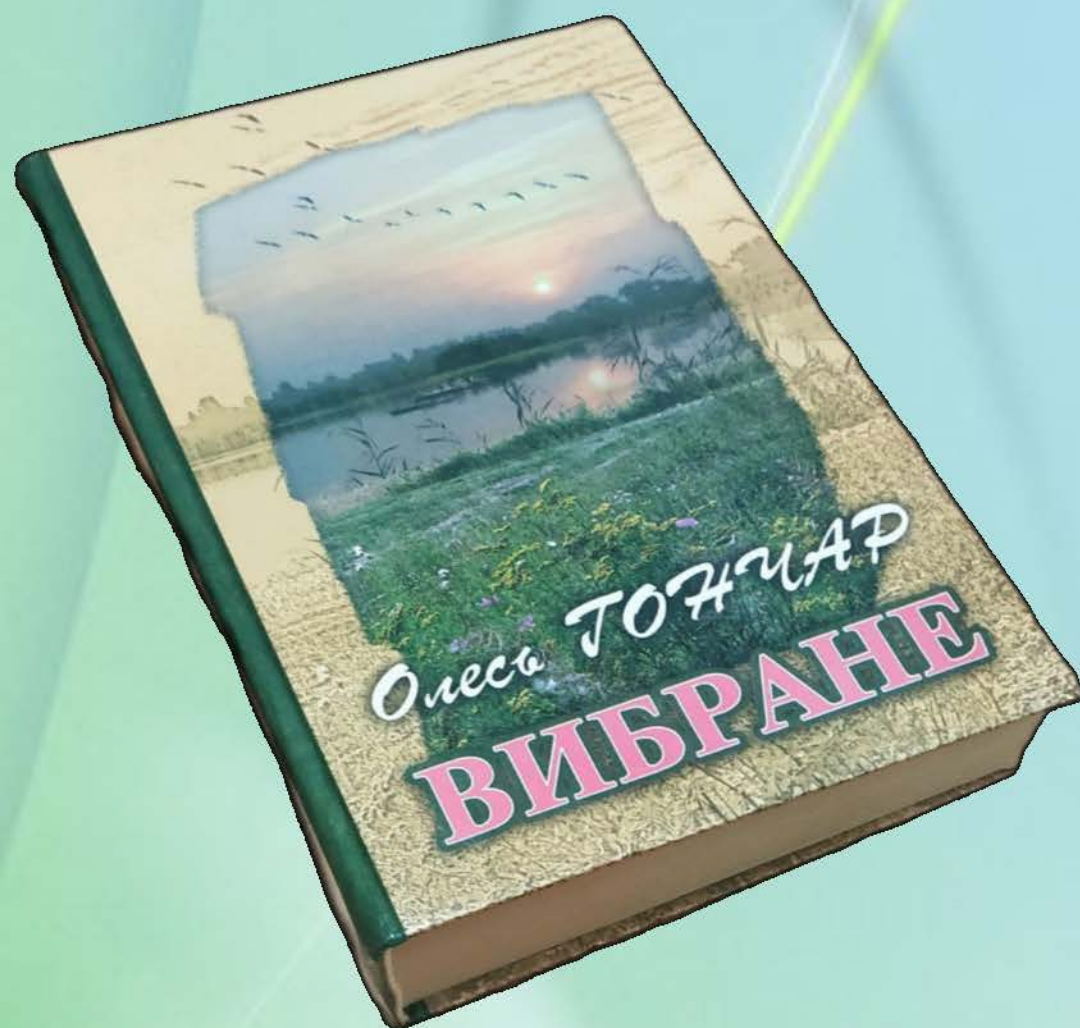
«Все, власне, так просто, - думалось йому, - варто тільки усвідомити, що живеш один раз, що життя - це той рейс, який не повторюється, і що його треба провести достойно...»

Олесь Гончар «Тронка» (уривки)





Абонемент  
художньої  
літератури  
(5 корпус,  
ауд.514)



«Все життя Заболотний потім запевнятиме — і, здається зовсім не жартома, — що найнадійніші люди на світі — це діти. Що навіть життям своїм він завдячує тому славному степовому народцю — хутірським хлопчикам, які в присмерках знайшли його, поверженого аса, під якоюсь там заячою кураїною в степу й на рядні притягли до хутірця своїм матерям на клопіт...»

Олесь Гончар «Твоя зоря» (уривок)





**Шановні друзі!**  
**Запрошуємо всіх бажаючих**  
**відвідати нашу бібліотеку**  
**та обрати вподобану вами**  
**книгу неперевершеного**  
**українського письменника**  
**Олеся Гончара.**

**Абонемент**  
**художньої**  
**літератури**  
**(5 корпус, ауд.514)**

